

A close-up portrait of a woman with long, wavy, light brown hair and a soft smile. She is wearing a red, off-the-shoulder top. The background is a plain, light color.

Hanka Zýková

---

*Karty v srdci,
srdce v kartách*

Malá Skupina
ČS

Hanka Zýková

---

*Karty v srdci,
srdce v kartách*

Hanka Zýková

---

*Karty v srdci,
srdce v kartách*

© Hana Zýková, 2012

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2012

Photograph © Marie Votavová, 2012

Illustrations © Adriana Zýková, 2012

Cover & Layout © Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-54-1

Motto:

*Štěstí je ukryto v naší duši a myslí.
Ze srdce všem přeji, aby štěstí
vždy našlo cestu ven i zpátky.
Vždyť umět se smát, už to je štěstí.*

Věnování:

Tuto knihu věnuji svým dětem: Pětě, Davidkovi a Adriance. Také Jíříkovi a Honzíkovi.

Velice Vám za vše děkuji, nebýt Vás, nevím, jak bych to zvládla. Jsem si vědoma toho, jak to pro vás bylo mnohdy těžké období. O to víc si vážím toho, jak jste byli silní (víc než já) a podrželi mě, když mi docházely síly (což bylo skoro pořád).

Vždy tu pro Vás budu.

S láskou a úctou Vaše mamka

Prolog

Cesta k napsání druhé knížky byla velmi dlouhá. Nebylo to proto, že bych se někde toulala. Bohužel pro mne se na mé cestě životem objevilo najednou mnoho překážek. Nešly obejít, přeskočit, podlézt – nešlo nic. Pokaždé jsem se musela zastavit a přemýšlet, jak jít dál. Zlé období trvalo skoro tři roky. Nakonec jsem vše překonala – jsem zpátky a se mnou přichází druhá knížka.

Dnes říkám – asi to tak vše mělo být, abych měla o čem psát...

Příběhů, o kterých mohu psát, je mnoho. Někdo nebo něco rozhodlo, abych se s vámi podělila také o ten svůj.

Když už si myslíte, že není žádné cesty, není kudy se vydat, tak se nakonec objeví světýlko, které vám ukáže cestu. Ven z toho všeho.

Než začnete číst, ráda bych poděkovala za všechny krásné SMS, za všechna laskavá slova, za všechny projevy pozornosti. Velice si toho vážím a z celého srdce vám všem děkuji. V neposlední řadě děkuji také za vaši důvěru, která mne posunula k napsání této knížky.

Vaše Hanka Zýková

O třech bratřech

Jako tři rodní bratři vás budou provázet na vaší cestě.
Život, Osud a Čas.

Každý den si budou ruku v ruce vykračovat vedle vás a ne vždy to je a bude procházka růžovým sadem. Nejdříve se na začátku vaší cesty objeví první bratr – *Život*. Pak následuje druhý bratr – *Osud*. Třetí bratr není nikdo jiný než sám *Čas*. Tihle tři bratři jsou s vámi od začátku až do konce.

Opět záleží na vás, jak si s nimi poradíte nebo jak se s nimi poperete. Na rozdíl od tří sester – *Minulosti, Přítomnosti a Budoucnosti*, které by se neměly mezi sebou prát – bratři se mezi sebou perou. Přece to všichni známe – není den, aby se někdo z nás nepral se *Životem, Osudem nebo Časem*. Připadá mi, že *Život* je ten nejtěžší soupeř. *Osud*, jako by nechtěl zůstat pozadu, se tiše přidává, zato *Čas*, ten si křičí stále nahlas: „Chytí si mě!“

Jednou nad nimi zvítězíte vy, podruhé je výhra na jejich straně. Občas to bývá i remíza, která může být pauzou k nabrání dechu, a už se zase pokračuje v tom nikdy nekončícím maratónu zvaném: *Život, Osud a Čas*.

Což mi připomnělo jeden citát:

„Kdyby člověk očistil brány svého vnímání, každá věc by se jevila taková, jaká je – nekonečná.“

William Blake

Spousta citátů se krásně čte, ale udržet s nimi krok je mnohdy nadlidský výkon. Ať má člověk v životě jakýkoliv problém, začátek by měl být tam, kde chce pokračovat. Nemohu ani nechci třem bratrům křivdit.

Život – je krásný, život je úžasný, život je dar. Přesto platí: nic není zadarmo. Jako by nám život občas říkal: „Musíš si mě zasloužit. Tak něco dělej.“

Osud – je vrtkavý? Anebo je to „madam“ Štěstěna, která se rozhoduje podle nálady, zda vám štěstí pošle, nebo ne? Ať je to, jak chce, osud můžete občas nazvat Štěstěnou, která se na vás usměje a nabízí šanci. Například v podobě situace, kdy potkáte někoho, na koho jste již dlouho čekali. Říkáte si: „Je to osud, který nás dal dohromady...“

Nebo někam jdete a napadne vás: „To snad zařídil sám osud, abych se vydal nebo vydala tímto směrem“, protože tam možná najdete nápad či smysl, jak pokračovat.

čovat třeba v práci. Říká se, že nic není náhoda, osud to zařídí. Pak je na nás samotných, zda toho využijeme.

Čas – někdy mi připadá jak uspěchaný blázen, neukecáš ho ani nezastavíš. Sebe zastavit můžeš a někdy stačí nekoukat na to, jak veliká ručička honí tu malou. Přestože je neúprosný, dokáže být laskavým dobrákem, který hojí nejen rány.

Všichni dohromady tvoří ty tři nerozlučné bratry, kteří dávají i berou. Jako jsou v pohádkách tři přání, jejichž splnění si musíte zasloužit, tak i do vašeho bytí vstoupí tři bratři, o které se musíte starat. Nadávejte si na ně, perte se s nimi nebo je chvalte, ale nikdy, nikdy, nikdy to nevzdávejte. V životě totiž nebolí tolik viditelné rány, ty totiž vidíte, můžete je pofoukat, zašít, zalepit nebo převázat. Horší jsou ty neviditelné rány, které se pěkně v teplíčku drží uvnitř. Na ty existuje jediný lék, a tím je čas. Ne nadarmo se říká: „Čas zhojí všechny rány.“ Jistěže zůstanou jizvy, ale je na vás, zda je necháte vyblednout, nebo ne. I osud v podobě druhého bratra přispěchá na pomoc, když už si myslíte, že vás nic nečeká. Pak si řeknete: „Osud je mi nakloněn.“

Víme, že když se sluníčko schová za mraky, tak tam je, i když ho nevidíme. Jsou na té naší cestě chvíle, kdy

si myslíme, že tři bratři neexistují nebo na nás zapomněli, ale věřte: oni tu jsou a vždy budou. Přeji vám, abyste na ně nezapomínali, i když se vám občas schovají za mraky jako to sluníčko. Věčně tam nebudou. Někdy musí člověk projít více cest, než se vydá tím správným směrem.

První mezičas

Jak jste se již dočetli v prologu, vstoupila do mého života překážka, no ona to byla přímo srážka – s bolestí, smutkem a beznadějí. Zakončila to větou: „Co bude dál...???“

Klidně si nakráčela ke mně domů bez pozvání. Byla jak nezvaný host, se kterým jsem nemohla udělat nic, abych se mu vyhnula. Byla tu...

Cizí zahradník v mé duševní zahradce pustošil a pustošil... (vlastně se mi chce napsat „zahradnice“). Najednou přestalo vše růst a kvést, dokonce i plevel, který se objeví i v té nejlépe udržované zahradce, kamsi zmizel. Nebylo nic než pusto a prázdno. Zmizely i cestičky, kterými člověk kráčí od jedné kytky ke druhé. Snažila jsem se najít alespoň jednu cestičku. Když jsem konečně nějakou objevila, vzápětí ve mně nastal pocit, že ty ostatní cestičky, které tam byly, jako bych zavrhlá. Snažila jsem se tedy objevit další a další. Viděla jsem sebe sama, jak kráčím po všech těch cestičkách, až mi konečně došlo, že nejdu po žádné.

A jak to vše dopadlo?

Knihy Karty v srdci, srdce v kartách je volné pokračování mé první knihy, ke které se na skok vracím.

Nechci nikomu radit a nikoho prostřednictvím této knihy poučovat. Jen vám nabízím další pozvání k nám domů a pootevírám vám svoji dušičku. Pokud se vám návštěva nebude líbit: „Není nic snazšího než se zvednout a odejít.“ Tady podobně platí: „Není nic snazšího než tuto knihu odložit.“ Záleží jen na vás samotných. Známe to přece všichni: z některé návštěvy člověk utíká a některé jsou zase takové, že si přejeme, aby se zastavil čas. Mohu jen doufat a tiše si přát, že tato návštěva ve vás zanechá příjemný pocit. A kdo ví... možná se i zdržíte. Nezapomeňte, na návštěvě se komunikuje, takže se mnou nemusíte ve všem souhlasit.

Tedy: „Dobrý den, vítám vás a pojdte dál.“

Jak mou duševní zahrádkou proletěl tajfun

Chci být sama sebou, blbost, to nejde, milion otázek v mé hlavě mě překřičí...

Proč se to děje mně???

Proč právě já???

Co jsem komu udělala???

Za co jsem trestaná???

Co já vím, na co všechno se ta má hlava ptá. Snažím se utiшит ony otázky a hledám na ně odpověď. „Nikdo tě netrestá“, to jen ta láska, mocná čarodějka si létá po světě sem a tam. Když se unaví, tak si sedne. Teď si právě sedla a odpočívá na hlavě mého muže, ale on se nedívá mým směrem. Jeho oči hledí na jinou ženu – chápající, naslouchající, obdivující a zároveň litující ho, jak tak bezvadný mužský, v jejích očích chudák, má doma takové stvoření, které se mu vůbec nevěnuje – tedy mne.

Nemám pocit křivdy, jen hluboká bolest do mne vstoupila, drží se zuby nehty. Ona moc dobře ví, že teď nemám sílu se bránit, tak si ve mně řadí jak tajfun a pustoší mých sedmnáct let manželství. Bere úplně vše, spánek, chuť k jídlu, smích a nechá se hýčkat slza-

mi. Utiší se teprve tehdy, když vás vidí bezmocnou ležet na zemi. A vy kousíček po kousíčku začnete sbírat své bolavé tělo a ten mizera „čas“ si dá „načas“, než se posbíráte. Někdy je to velmi zdoluhavý proces. Myslím, že nikdo nezná odpověď na otázku: „Jak dlouho to bude trvat?“ To si bohužel musíte odžít...

Když vás bolest přestane svírat ve své náruči, začnete pomalu zvedat hlavu a oči hledají, čeho by se chytily. Ruce se přidávají, už něco nahmataly. Jsou to tlapky našich dětí. Když máte štěstí, přidávají se další ruce, ruce vašich přátel.

Máte vyhráno. Tajfun tiše odchází. Vítejte zpátky, už víte, že včera je včera, dnes je dnes a zítra bude zítra. Do své náruče vás opět chytí život, osud přihlíží a čas, ten mizera, přestává být mizerou a usmívá se na vás. Bolest se začíná choulit, ona už ví, že se u vás neohřeje. Její čas vypršel. Ustoupí a nastoupí ta nádherná dáma úleva, všemi milovaná a hýčkaná. Jen myslím, že je škoda, že nemůže předbíhat jako lyžař na vleku. To si musíme počkat, neb ona stojí vzorně v řadě a čeká, až odejde tajfun, bolest, slzy, zklamání... Pak se vám rozlije po celém těle a tiší každé jeho místečko. Věřte, že i ona má hodně podob, jako ostatně vše. Ale nenechá vás v tom – přijde.

Nepíšu to proto, abych si stěžovala nebo ve vás vzbuzovala lítost, ale... Za ta léta, co vykládám karty, bych nespočetala, kolikrát jsem slyšela: „Můj muž nebo moje žena má někoho jiného“.

Následuje další: „vy nevíte, jak mi je“, „kdo to neprožil, tak neví“. Věřte tedy, že já touto cestou šla a ještě kráčím a vím... Člověk jednou z té smutné cesty sejde a objeví jinou, po které se mu půjde lehčeji a ve-seleji. Jen se nesmíte vzdát. Žádná cesta není jen trnitá, musíte se ale pořádně rozhlédnout a uvidíte, že i podél ní kvetou kytky. Opět mé oblíbené ale... Ať jsem se rozhlížela sebevíc okolo sebe, stále jsem viděla jen samý plevel a trní. Po kytce ani vidu.

Tajfun je zpátky

Přišel druhý tajfun, sice menší, ale byl tu. Vzhledem k tomu, že jsem se nestačila vzpamatovat z toho prvního, ležela jsem opět na zemi a plně pochopila: když se hádá duše s tělem...

Chyběl mi rozum, oči se ztrácely v záplavě slz, vlastně mi chyběla celá hlava. Ruce jako by nahradil automat. Nohy stále chtěly utíkat, a přitom stály na místě. Musím přiznat, občas se jim povedlo zmizet, bohužel bez rozumu – mé kamarádky o tom vědí své... O zbytku těla nemluvě, žaludek nadával, že mu nedávám najíst, nevěděl, že ho mé uši neslyší, byly daleko a naslouchaly duši, která naříkala. Mé tělo se ode mne oddělilo, zbyla jen ta rozbolavělá duše. V momentě oddělení jsem si promítla svých sedmnáct let manželství. Postupně mi toho začalo docházet víc – domácnost, rodina, děti i má práce, kterou mám ráda a věnovala jsem se jí stále víc a víc. Přestala jsem vidět svého muže. Dnes vím, že vlastně neviditelným chtěl být, neboť co nevidíte, to neřešíte. Jen když přicházel a odcházel. Stále měl nějaké akce a já se přestala ptát... (nemá totiž smysl ptát se na něco, na co již předem znáte odpověď).

„Manželství přece není klec“, alespoň tak já to vnímám, samozřejmě že potřebuje důvěru, a tu já bohužel, nebo bohudík (co já vím) dávala. Vše se někam ztratilo. Cítila jsem, že mi manžel neříká už vůbec žádnou pravdu. Vnímala jsem to svou bolavou duší. Byla jsem na něj tak napojená, až by se dalo říci, že jsem skoro věděla, co té ženě o mně, o našem životě, vztahu a dětech říká. Stále to popíral a zraňoval mou duši dál a dál. Jenže jak to u mne bývá, vše jsem se stejně měla dozvědět. Nebyl to žádný duch, co mi to sdělil. To ona mi napsala „pravdu“(?).

Nevím, proč to udělala, nebo možná vím, ale nechci vědět. Co já vlastně vím? Ale to, co mi sdělila, bylo velmi kruté. Myslím, že některých detailů mě mohla ušetřit. Zřejmě si řekla „když už, tak už“ a přeposlala mi zprávy, které jí můj manžel napsal. Některé jsem přes slzy nebyla schopná přečíst. Nakonec mě zřejmě chtěla odměnit tou pomyslnou třešničkou na dortu. Bez její upřímnosti bych se spoustu věcí nedozvěděla; jenže ona se neptala, zda stojím o to je znát.

Byly to věci, které bych od svého muže nikdy neočekávala.

Tady se mi chce dodat „ženská bláhová, co jiného od chlapa můžeš čekat?!“ Ale vyznělo by to, že všechny